

Sznobéria

2009 június 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Úgy tartják, Friedrich Nietzsche az olaszországi Turinban egy séta alkalmával tanúja volt, amint egy lovat gazdája minden különösebb ok nélkül kegyetlenül megkorbácsol. Ez vezetett a nagy gondolkodó végső mentális összeomlásához. Egyszer?en képtelen volt megérteni, mi készíthet arra bárkit is, hogy ezt tegye egy állattal.

Nem tisztzem eldönteni, hogy mindez igaz-e vagy sem. Azonban az ember nagyritkán valóban találkozhat olyan dolgokkal, amelyek mélyebb átgondolása ténylegesen olyan messzire vezethetnek, ami már ártalmas lehet az egészségre.

A Liszt Ferenc téren számos kisebb-nagyobb, trendinek látszó étteremmel vegyített kávézó sorakozik egymás mellett, amelyek esténként többnyire dugig vannak hozzájuk hasonlóan trendinek látszó fiatalokkal. Iszogatnak, beszélgetnek, jól érzik magukat, mint bármely más helyen. Ugyanakkor az egész közeget körülengi valamiféle nehezen megfogható, gyomorforgatóan émelyít? hangulat. A giccs, a rongyázás, az ízléstelen magamutogatás különös egyvelege, amely egyesek számára éppen annyira vonzó, mint amennyire mások taszítónak érzik. Aki járt már ott, tudja, mir?l beszélek. Aki pedig nem, az se csüggedjen; egy esti séta erejéig érdemes végigjárni a sorok közt. Rendkívüli tanulságokkal szolgál. Külön világ a városon belül. Jómagam Sznobériának hívom. Azonban Sznobéria zárt közegét esetenként megzavarja valami. Valami, ami nagyon, de nagyon nem illik az idilli képbe, a tökéletesség illúziójának délibábjába. Idegen, kívülr?l érkező behatás, ami természetesen ellenérzést, tiltakozást vált ki e díszes kompánia tagjaiból.

Egy id?s, nyugdíjas bácsi t?nik fel az asztalok körül helyet foglaló sznobériaiak között. Mindkét kezében egy-egy virágcokrot szorongat, fejében a hatvanas éveket idéző világos kalap. Szomorkás arccal lépked az ifjak között, akik legalább is az unokái lehetnének, azonban mégis úgy fest, mint akiben még kell? mennyiségben maradt abból a bizonyos büszkeségb?l. Nem ám egy randevúra igyekv?, romantikus lovag, csupán egy nyugdíjas. Egy nyugdíjas, aki el szeretné adni a kezében szorongatott csokrokat. Nem hajléktalan, nem b?zlik az italtól és az olcsó cigarettától, nem játssza meg a vakot, a mozgássérültet. Csupán szeretne pár forintot keresni egy olyan nemes gesztussal, amir?l én még azt tanultam: szép dolog. Talán nincs is nála több, mint az a két csokor, amit a kezében tart. Egy estére talán ennyi is elég lenne neki.

Viszont Sznobéria lakói különös teremtések. Egyt?l egyig kegyetlenek, dölyfösek. Többségük tudomást sem vesz a bácsiról. Úgy tesznek, mintha ott sem lenne, nem létezne. Mások legyintenek rá, elküldik, elhessegetik. Nekik nem kellene a virágok, nem kell senki, aki megzavarja üdvözült fels?bbrend?ségüket. A szemükben a bácsi csak egy betolakodó, egy kívülláló, akinek nem kéne ott lennie, ahol van.

Pedig valójában aligha hihetné az ember, hogy egy csokor többbe kerülne, mint egy pohár üdít? vagy egy csészényi nevetséges szóösszetételb?l összetákolt „kávékülönlegesség”. Pénzt azonban nem adnak neki a virágaiért. Ugyanakkor hallani sem kell, hogy egymás között mir?l folyhat a beszélgetésük; az igazágtalan és kegyetlen világról, a sok vélt vagy valós sérelemr?l, a dolgok jobbá tételér?l. Err?l oly sokan szeretnek beszélni egymás között. Sznobériában már csak így mennek a dolgok.

Én meg csak nézem, nézem ezt a jelenetet. Szívem szerint elmondanám a magamét az ifjúságról, a fiatalokról, a jövő? generációjáról... De nem megy, mert nem értem. Egyszer?en nem értem!

Sztakó Balázs

Szerző a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló

